

CULTURA

Herència

La psicodèlia és l'estat de percepció en què la ment s'expandeix i tenim al·lucinacions, cromàtiques o d'altra mena. S'associa al consum d'LSD i, en especial, a l'Estiu de l'Amor, el 1967. La seva herència musical i estètica perdura

16462741576216

KAWECO LILIPUT BRASS
& LILIPUT BRASS WAVE

Kaweco
GERMANY SINCE 1883

Distribuït per: **ZYX IDEAS** Tel. 93 210 45 45
zyxideas@zyxideas.com · www.zyxideas.com

Psicodèlia arreu

La resurrecció de la revista *Ajoblanco*, el nou interès per les filosofies orientals i, fins i tot, l'experiència d'alguns artistes revitalitzen el llegat de termes confusos com *psicodèlia* i *contracultura*. Amb tots els seus defectes, aquests fenòmens van fer avançar la societat perquè no tenien un àmbit cultural restrictiu. Vull posar com a exemple el cicle *Artbrada*, en què el veterà Salvador Rodés –a la foto en un retrat de J.M. Rue i que va ser director d'importants capçaleres de fotografies i col·laborador del nostre diari– busca

Rodés mostra la simbiosi entre art i natura a 'Artbrada'

la simbiosi entre pintura, impressió i natura, representada en l'escorça dels arbres des d'on impulsa la creativitat. El resultat busca la realitat invisible: "Vaig iniciar el que s'ha definit com a *Artbrada* de manera espontània, dins una experimentació sense referències ni models. Els arbres del jardí de casa em van posar en acció i de forma intuïtiva vaig agafar els papers refregant-los amb llapis i pintura sobre l'escorça dels arbres, amb la tècnica del *frottage* que posà en pràctica el pintor surrealista Max Ernst. Dins aquest procés creatiu he aprofundit en les seves extensions, en relació a la natura, l'art i la cultura ecològica." Fins a final de setembre podran disfrutar al Centre de la Cultura de l'Oli de la Granadella de trenta de les seves peces. Conviden a imaginar i sentir. *

29
DON WINSLOW

L'autor de Nova York Don Winslow ha publicat a RBA la novel·la *Corrupció policial*, en què narra una història ja vista molts cops però amb una tècnica magistral que la fa addictiva.

20
35 SETMANES

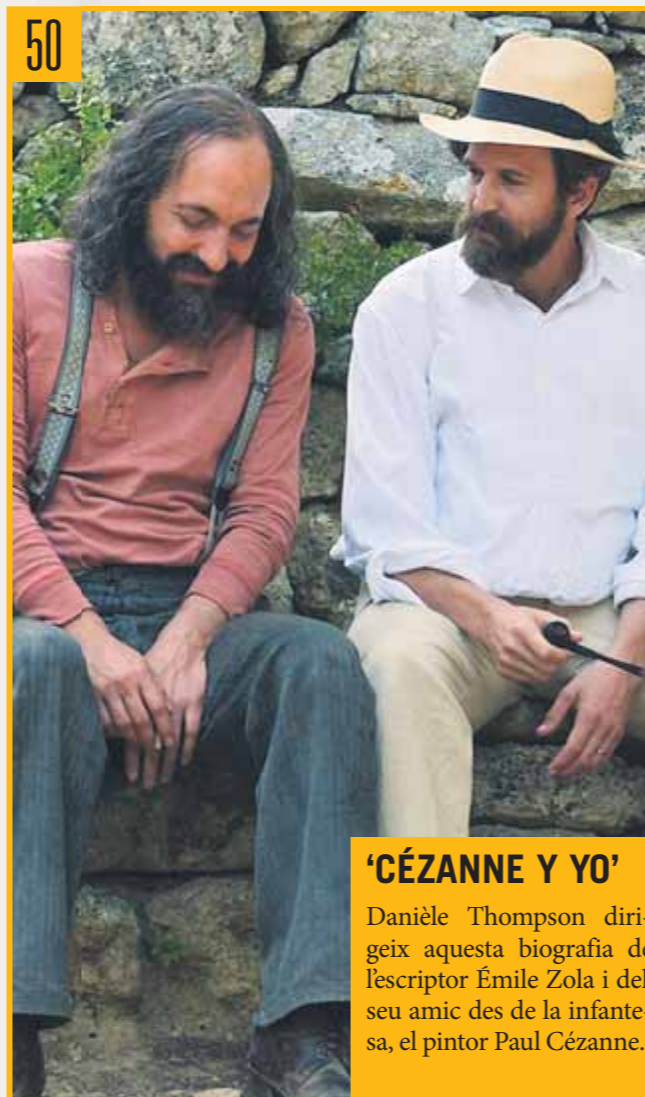
Del 8 al 17 de setembre té lloc la 35a Setmana del Llibre en Català, que continua creixent en novetats, visitants i compradors.

42

JESÚS GALDÓN

Maria Palau ha visitat el taller de l'artista i dissenyador d'exposicions Jesús Galdón, un espai on pot materialitzar les seves idees.

50

'CÉZANNE Y YO'

Danièle Thompson dirigeix aquesta biografia de l'escriptor Émile Zola i del seu amic des de la infantesa, el pintor Paul Cézanne.

41

CARME TORRAS

La matemàtica i novel·lista conversa amb Ada Castells per parlar de la seva novel·la de ciència-ficció *Enxarxats*.

36

JORDI BERNET

El dibuixant de còmic parla amb Jaume Vidal sobre la seva visió del personatge Torpedo, entre d'altres temes.

47

NOVETAT DE PRINCE

Ha sortit *Purple Rain De Luxe*, que inclou tres CD (l'original remasteritzat, un d'inèdits i un de cares B) i un DVD amb un concert del 1985.

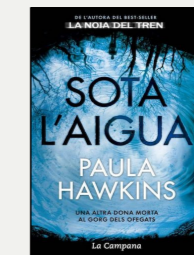
FICCIÓ

01

LA SUBSTÀNCIA DEL MAL

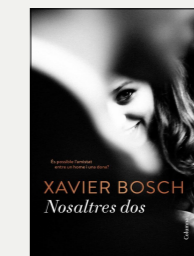
Luca D'Andrea
Editorial: Rosa dels Vents

02

SOTA L'AIGUA

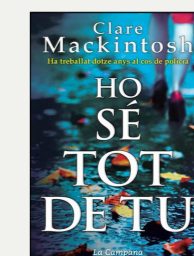
Paula Hawkins
Editorial: La Campana

03

NOSALTRES DOS

Xavier Bosch
Editorial: Columna

04

HO SÉ TOT DE TU

Clara Mackintosh
Editorial: La Campana

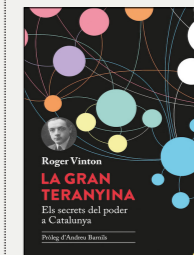
NO FICCIÓ

01

LA VIDA QUE APRENC

Carles Capdevila
Editorial: Arcàdia

02

LA GRAN TERANYINA

Roger Vinton
Editorial: Periscopi

03

LA MÀGIA DE L'ORDRE

Marie Kondo
Editorial: Ara Llibres

04

COM UNA PÀTRIA

Jordi Amat
Editorial: Edicions 62

Amb la col·laboració de les llibreries:
Abacus, Casa del Llibre, Documenta, FNAC, La Central, La Impossible, Laie (Barcelona), Llibreria 22 (Girona), La Gralla (Granollers), Caselles (Lleida), La Rambla i La Capona (Tarragona), La Tralla (Vic) i L'Odíssea (Vilafranca del Penedès)

Galdón al seu estudi, amb un dels llibres que recentment ha dissenyat ('Dalí i Barcelona'), una de les obres que presentarà a la tardor a El Quadern Robat (inspirat per una arrel que es va trobar) i la maqueta del pavelló que ell ha gestat com una gran pintura
DANI RÍOS

Un joc seriós

El taller de Jesús Galdón, artista i dissenyador d'exposicions, és un contenidor d'idees que ell necessita materialitzar, tinguin o no tinguin un destí

De petit, Jesús Galdón dibuixava estirat a terra fins que la panxa se li tornava freda. La panxa, diu, és el seu punt dèbil. Galdón no s'espera a tenir un encàrrec per crear. Lògicament, el necessita, com tot artista, per guanyar-se la vida. Però no pas per treballar les seves idees. "Les idees han de ser tangibles. Si me les empasso com si res, m'agafa mal de panxa". Ja hi tornem a ser: la panxa, sempre la panxa.

Galdón té el seu taller al barri del Poble-sec. Aquest, en concret, fa uns cinc anys que l'ocupa. No ha sigut gaire fidel a un mateix espai però sí al mateix barri, en el qual viu. És un local més aviat petit, tot i que li ha permès dividir-lo en dues zones. La que dona al carrer és on té l'ordinador, la primera eina que utilitza quan entra a treballar per organitzar-se. Per ell, treballar vol dir tant pensar com produir. Fa horari laboral, és a dir, s'hi posa a les vuit, se'n va a dinar a les dues, reapareix a les

quatre i plega a les vuit. La major part dels caps de setmana també trepitja l'estudi. Galdón alterna dues facetes: dissenya exposicions i fa exposicions. En una i en l'altra excel·leix amb una creativitat desbordant i molt personal.

El dia que ens rep té l'espai endreçat. De seguida ens adverteix que hi ha trampa. El 10 de juliol va fer 50 anys i va organitzar una festa al taller que el va obligar a fer neteja. "Per norma, sóc ordenat perquè necessito saber on ho tinc tot, si no, em poso nerviós. Però el dia a dia et fa anar acumulant coses..." Tot i que una part de l'espai està destinat a magatzem, la gran majoria d'obres de projectes passats (tot i que el passat és ben present en el seu treball i, a més, sol "matar idees" en peces que passarien per acabades) les té desades a la casa dels seus pares, a Quesa, València.

El taller és la segona pell d'un artista, per no dir la primera. En Galdón, això es compleix rigorosament. De comoditats,

les justes. Ni hi ha calefacció, ni aire condicionat. Galdón se submergeix en el procés de creació d'una manera natural, sincera i honesta. Aquell nen que dibuixava estirat a terra s'ha fet gran sense perdre el gust pel joc que acompanya tot el que té a veure amb la creativitat. Un joc, però, amb un sentit de responsabilitat i una coherència amb el conjunt de la seva trajectòria. "Fixa't que abans de posar-se a jugar els nanos donen moltes voltes a les regles. L'aspecte seriós de l'art és que hi ha d'haver unes regles", precisa.

El taller de Galdón és un contenidor d'idees que ell necessita materialitzar, tinguin o no tinguin un destí. Sobre la seva taula de treball principal, hi té la maqueta d'un edifici en què ha bolcat la seva noció de la pintura. "La pintura ja no representa la realitat: ha acabat convertint-se en realitat. Tot el que jo faig té una base pictòrica i el format d'instal·lació em permet envair l'espai de pintura." Aquest edifici, a escala reduïda però perfectament factible a mida real, invoca un pavelló imaginari custodi de ruïnes contemporànies i emissor d'una visió del món dominada per la força de la natura, capaç de crear bellesa i dolor.

La idea de ruïna impregna tot el seu projecte artístic. A les parets del taller encara hi pengen, o s'hi amaguen en algun racó, algunes de les peces que va concebre per a una exposició al Museu Comarcal de Manresa. Galdón es va obcecar en l'origen d'aquest equipament, vinculat a la destrucció de set esglésies durant la Guerra Civil Espanyola i a l'empara de les quals van trobar els bens, majoritàriament bar-

rocs, que s'hi aplegaven. Galdón va estampar el gest victoriós dels iconoclastes sobre un mirall d'acer inoxidable. El mirall és un objecte que utilitza molt sovint (i al taller en té a pertot) com a metàfora de la persistència de la memòria, de la qual nosaltres som un reflex.

Galdón se sent hereu d'una tradició: l'artista contemporani que agafa el testimoni dels antics i dels moderns per seguir el seu camí. Dürer és una de les seves fixacions i el vol tenir a prop en el seu espai de treball, com una referència per poder-hi acudir sempre. Dürer es manifesta al seu estudi en una obra feta a partir de la seva

sèrie de gravats *Sis musos*, uns arabescos copiats dels dibuixos continus que Leonardo feia com un divertiment amb una corda de fil. Dürer va emular Leonardo amb la mateixa passió amb què Galdón ha emulat Dürer. És una cadena de transmissió de coneixements que no s'aturen, tan sols es reelaboren. Galdón s'ho ha emportat al seu terreny, fent el traç del dibuix amb espelmes a les fosques i una càmera per fotografiar-lo.

El seu estudi resguarda una de les obres que formaran part d'una exposició a la galeria El Quadern Robat aquesta tardor (la galerista Anna Belsa, sempre atenta a artistes catalans que incomprensiblement no tenen la difusió que es mereixen). És la imatge d'un arbre que levita sobre les seves pròpies arrels, i del fullam del qual aflora un pensament que li va enviar el poeta Carles Hac Mor en un correu electrònic sobre el misteri de l'art i la vida, al cap i a la fi, la raó de ser de la seva obra. *